

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 522/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. S., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátkou JUDr. I. O., L., ktorou namietal porušenie čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3, 4 a 5, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 237/2012 a jeho uznesením z 30. januára 2013 v spojení s opravným uznesením z 20. februára 2013 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 36/2013 a jeho uznesením zo 7. marca 2013 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 28. decembra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. S. o d m i e t a .

Odôvodnenie

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. apríla 2013 doručená sťažnosť M. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3, 4 a 5, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 237/2012 a jeho uznesením z 30. januára 2013 v spojení s opravným uznesením z 20. februára 2013 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 36/2013 a jeho uznesením zo 7. marca 2013 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 28. decembra 2012 (ďalej len „žiadosť o prepustenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 13/2012 z 20. februára 2012 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Lehota väzby sťažovateľa začala plynúť 17. februára 2012 od 14.30 h a sťažovateľ ju vykonáva v Ústave na výkon väzby v L. Na sťažovateľa a ďalšie osoby bola následne 12. októbra 2012 podaná prokuratorkou Okresnej prokuratúry G. obžaloba pre zločin lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a zločin nedovoleného ozbrojovania formou spolupáchateľstva podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona. Sťažovateľ podal 28. decembra 2012 okresnému súdu písomnú žiadosť o prepustenie z väzby spolu s písomným sľubom a žiadosťou o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. O týchto žiadostiach sťažovateľa rozhodol okresný súd uznesením z 30. januára 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“), ktorým zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, neprijal jeho

písomný sľub a zamietol jeho žiadosť o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Okresný súd opravným uznesením z 20. februára 2013 (ďalej len „opravné uznesenie“) opravil miesto a dátum vydania napadnutého uznesenia („V G. dňa 30. 1. 2013“, pozn.). Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu v spojení s opravným uznesením podal sťažovateľ odôvodnenú sťažnosť. O sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6 Tos 36/2013 zo 7. marca 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“), ktorým sťažovateľovu sťažnosť zamietol.

3. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie okresného súdu za nedostatočne odôvodnené vo vzťahu k jeho rozsiahlej argumentácii uvedenej v žiadosti o prepustenie z 28. decembra 2012. Podľa sťažovateľa trvanie jeho väzby odporuje základnej požiadavke trvania väzby na nevyhnutný čas podľa § 76 ods. 1 Trestného poriadku. Sťažovateľ namieta neprimeranú dĺžku konania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, predovšetkým v konaní pred okresným súdom. Sťažovateľ zároveň považuje napadnuté uznesenie ako vydané v nezákonnom zložení senátu, pretože bolo vydané v senáte so zmenenou predsedníčkou senátu, o čom sťažovateľ nebol dopredu oboznámený. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ namieta predovšetkým nedostatočné odôvodnenie vo vzťahu k jeho argumentácii v sťažnosti. Podľa sťažovateľa krajský súd v podstate iba zopakoval tvrdenia uvedené v napadnutom uznesení okresného súdu. Preto považuje sťažovateľ uznesenie krajského súdu za povrchné a nepresné. Tým okresný súd, ako aj krajský súd zapríčinili hrubé porušenie označených práv sťažovateľa.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

«1. V konaní o väzbe, postupom a uznesením Okresného súdu Galanta pod sp. zn. 2 T/237/2012 zo dňa 30. 01. 2013, opravným uznesením zo dňa 20. 02. 2013 a postupom a uznesením v konaní o väzbe, Krajský súd v Trnave pod č. k. 6 Tos/36/2013 zo dňa 07. 03. 2013, boli porušené moje práva garantované Ústavou SR, najmä v čl. 1 ods. 1/2; čl. 2 ods. 2; čl. 12 ods. 4; čl. 17 ods. 1/2/5; čl. 46 ods. 1/2/3; čl. 48 ods. 1/2 Ústavy SR.

- „Dohovorom“ v čl. 1; čl. 5 ods. 1 písm. c.; čl. 5 ods. 3/4/5; čl. 6 ods. 1; čl. 13 „Dohovoru“,

- *Trestným poriadkom (v znení neskorších predpisov), najmä v § 2 ods. 2/6/7; § 7 ods. 1; § 55 ods. 1/3/7; § 72 ods. 4/5; § 76 ods. 1; § 79 ods. 2/3 Trestného poriadku.*

2. *Okresný súd Galanta v trestnej veci pod sp. zn. 2 T/237/2012 svojim konaním a nečinnosťou porušil ustanovenia Trest, poriadku v § 2 ods. 6 a čl. 48 ods. 1/2 Ústavy SR, „Dohovoru“ v čl. 6 ods. 1...»*

Sťažovateľ zároveň žiada, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutia, aby mu priznal z dôvodu porušenia jeho práv primerané finančné zadost'učinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov konania na účet jeho právnej zástupkyne.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv.

V zmysle uvedeného ústavný súd predmet konania o sťažnosti sťažovateľa vymedzil tak, že je ním namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, no tiež ustanovenia čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 4 ústavy, práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c), 3, 4 a 5, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a ustanovenia čl. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom

pod sp. zn. 2 T 137/2012 a jeho napadnutým uznesením v spojení s opravným uznesením a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 36/2013 a napadnutým uznesením krajského súdu. Sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátkou, sa v petite sťažnosti domáha aj ochrany pred porušovaním jednotlivých ustanovení Trestného poriadku (§ 2, § 7, § 55, § 72, § 76, § 79). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že je ochrancom ústavnosti, z čoho vyplýva, že zabezpečuje ochranu základných práv alebo slobôd zaručených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (čl. 127 ústavy). Z uvedeného vyplýva, že zabezpečenie dodržiavania zákonov (vrátane Trestného poriadku) je úlohou všeobecných súdov (čl. 144 ods. 1 ústavy), a nie ústavného súdu.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd v úvode pripomína, že napadnuté uznesenie okresného súdu v spojení s opravným uznesením, ako aj napadnuté uznesenie krajského súdu sú rozhodnutiami, ktorými bolo rozhodované o väzbe sťažovateľa, resp. o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu prvostupňového súdu o väzbe [§ 72 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], t. j. je rozhodnutím o osobnej slobode.

V súvislosti s namietaným porušením základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, ako aj rozhodovacu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej sa osobná sloboda v súvislosti s rozhodovaním o väzbe a jej ďalšom trvaní chráni prostredníctvom ustanovení čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok De Wilde et al. v. Belgicko z 18. júna 1971, séria A, č. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77 atď.), resp. ustanovení čl. 17 ústavy, pretože tieto predstavujú prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu u osoby pozbavenej osobnej slobody, než akú má na mysli čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. čl. 46 ods. 1, 2 a 3, a v tomto prípade aj čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy. Ustanovenia čl. 5 dohovoru a čl. 17 ústavy totiž zahŕňajú

tak hmotné, ako aj procesné atribúty práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie či ustanovenie čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy garantujúce základné právo na súdnu ochranu, ako aj ustanovenia čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy zakotvujúce základné právo na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov v prítomnosti s'ťažovateľa a tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (m. m. III. ÚS 155/09, III. ÚS 287/2010).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti s'ťažnosti konštatoval, že s'ťažovateľ v súvislosti s rozhodovaním okresného súdu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby a ďalších jeho návrhoch a krajského súdu rozhodujúceho o s'ťažnosti proti uzneseniu okresného súdu namietal porušenie takých práv, ktoré na konanie a rozhodovanie o nej nie sú aplikovateľné, a preto k ich porušeniu nemohlo dôjsť vzhľadom na nedostatok príčinnej súvislosti medzi s'ťažovateľom označenými právami a napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu. Na tomto základe ústavný súd s'ťažnosť s'ťažovateľa v časti namietajúcej porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základných práv s'ťažovateľa zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a 3, 4 a 5 dohovoru

S'ťažovateľ namieta v prvom rade celkovú dĺžku konania pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, resp. o s'ťažnosti proti rozhodnutiu o jeho žiadosti.

S'ťažovateľova žiadosť o prepustenie z väzby bola doručená okresnému súdu 28. decembra 2012 a okresný súd o nej rozhodol napadnutým uznesením z 30. januára 2013; teda konanie o žiadosti s'ťažovateľa trvalo na okresnom súde 33 dní do rozhodnutia a 43 dní do doručenia napadnutého uznesenia, ako uvádza s'ťažovateľ. Pretože však došlo

v písomnom vyhotovení napadnutého uznesenia v jeho záverečnej časti k zrejmej nesprávnosti (namiesto „V G. dňa 30. 1. 2013“ bolo nesprávne uvedené „V T. dňa 30. 1. 2012“, pozn.), boli tieto nesprávnosti opravným uznesením z 20. februára 2013 odstránené. Z uvedeného dôvodu preto podľa sťažovateľa trvalo konanie o žiadosti o prepustenie z väzby na okresnom súde až 53 dní – (vydanie opravného uznesenia, pozn.), resp. po doručenie opravného uznesenia až 55. Opravné uznesenie sa po nadobudnutí právoplatnosti stáva súčasťou pôvodného uznesenia, v prípade sťažovateľa ním však bola opravená iba záverečná časť napadnutého uznesenia (dátum a miesto vydania uznesenia) a nemala vplyv na výroky napadnutého uznesenia a ani jeho odôvodnenie.

Konanie na okresnom súde o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a jeho ďalších návrhoch z hľadiska jeho dĺžky preto hodnotí ústavný súd ako primerané, ktoré nevyvoláva pochybnosti o možnom obmedzení či porušení označených práv sťažovateľa.

Obdobné stanovisko zaujíma ústavný súd aj k priebehu a dĺžke konania na krajskom súde. Okresný súd rozhodol o žiadosti sťažovateľa napadnutým uznesením z 30. januára 2013 v spojení s opravným uznesením z 20. februára 2013. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením zo 7. marca 2013. Zo sťažnosti nie je zrejmé, kedy bol krajskému súdu doručený súdny spis vo veci väzby sťažovateľa spolu s jeho sťažnosťou, napriek tomu je zrejmé, že od rozhodnutia okresného súdu o žiadosti sťažovateľa do rozhodovania krajského súdu o sťažnosti uplynulo spolu 36 dní. Uznesenie krajského súdu bolo doručené sťažovateľovi o 4 dni. Konanie na krajskom súde z hľadiska jeho rýchlosti preto netrvalo tak dlho, aby bolo možné v tomto prípade uvažovať o možnom porušení práv sťažovateľa. Navyše, je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že krajský súd rozhodoval ako sťažnostný súd, ktorý na podklade sťažnosti sťažovateľa iba preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia okresného súdu v spojení s opravným uznesením a konanie, ktoré tomuto uzneseniu predchádzalo.

Ďalej sťažovateľ v sťažnosti namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu vo vzťahu k jeho argumentácii uplatnenej v žiadosti o prepustenie z väzby a následne v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd nezistil v napadnutých uzneseniach žiadne uvedené nedostatky. Okresný súd jasne a dôsledne odôvodnil odmietnutie žiadosti sťažovateľa, pretože v prípade sťažovateľa nezistil dôvody na jeho prepustenie z väzby. Napadnuté uznesenie okresného súdu je presvedčivo odôvodnené aj z hľadiska existencie formálnych a materiálnych dôvodov väzby. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by vzbudzovala pochybnosti o objektívnosti skutkových záverov okresného súdu týkajúcich sa väzby sťažovateľa. Napadnuté uznesenie okresného súdu je zároveň dostatočne individualizované, pokiaľ ide o dôvody väzby sťažovateľa, a preto je plne ústavne akceptovateľné. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie okresného súdu z hľadiska svojho odôvodnenia korešponduje aj judikatúre ESĽP, v zmysle ktorej právo na spravodlivý proces (vrátane

konania o obmedzení osobnej slobody) zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Právo zaručené v čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, nepriznáva jednotlivcovi absolútne právo byť prepustený, ale umožňuje mu žiadať o prepustenie na slobodu s prípadným poskytnutím záruky, ktorú však sťažovateľ v žiadosti o prepustenie ani neuviedol. Súdnym orgánom vzniká v tejto súvislosti povinnosť zvážiť, či sa poskytnutím určitej záruky dosiahne rovnaký účel, aký bol sledovaný vzatím osoby do vyšetrovacej väzby.

Obdobne hodnotí ústavný súd aj napadnuté uznesenie krajského súdu. Krajský súd rozhodoval ako súd druhého stupňa o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu v spojení s opravným uznesením. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu je stručnejšie, avšak krajský súd preskúmaval uznesenie okresného súdu, preto je aj takýto rozsah odôvodnenia primeraný, a teda akceptovateľný.

Ústavný súd hodnotí napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu ako dostatočne odôvodnené, nevzbudzujúce žiadne pochybnosti o správnosti a úplnosti jeho záverov.

Sťažovateľ vyjadril tiež názor, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo vydané nezákonným senátom, pretože bolo vydané v senáte so zmenenou predsedníčkou senátu, o čom sťažovateľ nebol dopredu oboznámený.

Napadnuté uznesenie okresného súdu a následne aj opravné uznesenie okresného súdu bolo vydané v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. K. F., ktorá je podľa rozvrhu práce okresného súdu na rok 2013 zastupujúcou sudkyňou sudkyne JUDr. E. S., ktorej bola trestná vec sťažovateľa pridelená. V danom prípade išlo o situáciu

predpokladanú v § 51 ods. 6 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, upravujúcom vzájomné zastupovanie sudcov v prípade vzniku náhlej prekážky v práci (kratšej ako šesť týždňov, pozn.), ktorá bráni zákonnému sudcovi, ktorému vec bol pridelená, vykonávať vo veci úkony a rozhodovať vo veci. O žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby preto rozhodoval senát pod vedením zastupujúcej predsedníčky senátu, pričom tento korektný postup bol využitý práve v záujme zabezpečenia urýchleného rozhodovania o žiadosti sťažovateľa. Postup okresného súdu preto nemožno v žiadnom prípade hodnotiť ako nesprávny či svojvoľný, naopak bolo ním zabezpečené prednostné prerokovanie a rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Ústavný súd nemôže ani tejto námietke uplatnenej sťažovateľom priznať ústavnú relevanciu.

Tieto všetky okolnosti sú preto dôvodom, pre ktorý ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

3. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2 a čl. 12 ods. 4 ústavy, čl. 1 dohovoru a práva podľa čl. 13 dohovoru

Sťažovateľ sťažnosť vo vzťahu k týmto ustanoveniam ústavy a dohovoru bližšie neodôvodňuje, avšak ich ochrany sa domáha tak v úvode sťažnosti, ako aj v jej petite.

Označené články ústavy, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, predstavujú základné princípy a postuláty Slovenskej republiky, vzťah k medzinárodnému právu a postavenie štátnych orgánov, resp. ide rámcové ustanovenie pri uplatňovaní základných práv (čl. 12 ods. 4 ústavy), avšak nepredstavujú konkrétne základné práva alebo slobody, ktorých ochrany by sa sťažovateľ mohol pred ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy domáhať. Obdobné platí aj vo vzťahu k čl. 1 dohovoru, ktorý vyjadruje záväzok vysokých zmluvných strán dodržiavať ľudské práva.

Pokiaľ ide o právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru, ústavný súd nezistil žiadnu možnosť, ako by uvedené právo mohlo byť porušené, a to ani v spojení s ďalšími právami podľa dohovoru, ktorých ochrany sa sťažovateľ domáhal.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá a rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutých uznesení okresného súdu a krajského súdu, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrada trov konania) je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, ku ktorému v tomto prípade nedošlo, bolo bez právneho významu sa týmito návrhmi zaoberať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2013